

Preek in de doopdienst van 6 september 2009, Capelle-Schollevaar, 9.15 uur

Thema: 'Geef de HERE je hand!' naar aanleiding van 2 Kronieken 30: 1, 6-13, 21-23 en 26-27 (kerntekst: vers 8)

1. Wat doe je als je God hebt leren kennen?

Wat doe je als je God hebt leren kennen? Hoe reageer je daarop, als je contact hebt gekregen met Hem? Als ik mensen ontmoet, die God hebben leren kennen, dan word ik vaak getroffen door twee dingen: (1) mensen maken schoon schip. Alle ballast uit het verleden, zonde en haat en bitterheid, en verkeerde gewoontes, ze gaan overboord. En (2): de blijdschap, die straalt er vanaf. Geloven is feest vieren!

2. Ten eerste: schoon schip maken

Die twee dingen zien we ook hier gebeuren, in 2 Kronieken. Koning Hizkia, een jonge koning die veel van God houdt, die brengt zijn volk als het ware weer helemaal terug bij de HERE, bij de God van Israël. Dat volk van Juda, dat was helemaal van het pad af. Hizkia's vader, koning Achaz, had op een verschrikkelijke manier het volk bij God vandaan getrokken.

Achaz had allerlei afgoden geïmporteerd, goden van Syrië en Assyrië. Achaz had de tempel van de HERE in Jeruzalem eerst geplunderd, toen ontwijfd en toen dichtgespijkerd. Maar dan is er die jonge Hizkia, en hij leidt zijn volk naar een nieuwe ontmoeting met de HERE. In hoofdstuk 29 gaat het over de grote schoonmaak. De tempel van God wordt weer opengemaakt, meteen in het eerste jaar van zijn regering, in de eerste maand. En alle afgodsbeelden en alle foute troep wordt de tempel uitgesmeten, allemaal het Kidrondal in. Weg ermee! Heerlijk om schoon schip te maken! Geweldig. Deze zomer heb ik mijn boekenkast opgeruimd. Acht dozen boeken weg, boeken die ik toch nooit lees. Heerlijk! Alles staat nu weer lekker op volgorde, er is weer wat ruimte. Ook in je eigen leven is dat heerlijk! Schoon schip maken! Opruimen! Misschien zit u hier in de kerk, en u verlangt daarnaar. Of jij verlangt ernaar. Dan denk je: 'Er zijn dingen in mijn leven binnengeslopen, waarvan ik weet dat ze verkeerd zijn. Ze houden me weg bij God, en ik word er niet gelukkig door. Maar hoe kom ik er vanaf?' Een jongen op een christelijk zomerkamp was niet gelukkig. Hij zei: 'Ik kan niet meer blij zijn. Het leven voelt zo dof. Mijn gevoel doet niet mee.' In een persoonlijk gesprek met één van leiders van het kamp bleek dat hij verslaafd was geraakt aan porno, via internet en zo. Zoiets is als een loden bal, die aan je voet zit, waardoor je vast zit.

3. Ten tweede: feest vieren!

Als je terugkomt bij God, dan gebeurt er iets schitterends! Dan maak je grote schoonmaak. En je doet nog iets: je gaat feest vieren! Koning Hizkia, die zegt: 'Waarom vieren wij nauwelijks meer het Paasfeest?' Het Paasfeest, het Joodse Pesach, dat is het feest waarin het volk Israël denkt aan de bevrijding, de verlossing uit de slavernij van Egypte, onder leiding van Mozes, zo pakweg 1400 voor Christus. Die slavernij in Egypte, dat was één grote, doffe ellende. Mozes ging maar steeds naar de Farao, en hij zei: 'Farao, de God van Israël zegt: Laat Mijn volk gaan!' Maar de Farao weigerde, keer op keer. God

stuurde plagen, de plagen van Egypte. Negen plagen, en steeds weer zei de Farao: 'Nee.' Njet! En toen kwam de tiende plaag. De doodsengel ging door Egypte, en alle eerstgeboren jongens stierven. Maar daar waar de Israëlieten woonden, daar stierven de jongens niet. Waarom? Omdat God had gezegd tegen Israël: 'Ik ga jullie bevrijden uit Egypte. Deze tiende plaag wordt de laatste plaag. Jullie moeten in de avondschemering een lam slachten, en het bloed van dat lam moet je smeren aan de posten van je huisdeur. Overal waar de doodsengel het

bloed ziet, daar gaat hij voorbij.' Die nacht gebeurde het. De tiende plaag. En de volgende morgen zei de Farao: 'Alsjeblieft! Ga weg! Zo snel mogelijk!' Vanaf die tijd is Israël dat feest blijven vieren, het Paasfeest, de uittocht uit Egypte. Elk jaar werd in elk gezin een lam geslacht, het Paaslam. En Israël wist het: 'Dankzij dat lam zijn wij gered.'

En nu zegt Hizkia, zeven eeuwen later, ruim 700 voor Christus: 'We moeten dat feest opnieuw gaan vieren! Hoe kán het, dat we dat Paasfeest uit het oog zijn verloren?! Het grote bevrijdingsfeest van ons volk!' Er worden plannen gemaakt. Het kan niet gevierd worden op de gewone tijd, dat lukt niet meer

met de voorbereidingen, maar het kan wel een maand later. In Numeri 9 staat daarvoor een voorziening: 'Als het niet lukt op de gewone tijd, vier het dan een maand later. Maar vier het wel! Vier feest tot eer van God!'

4. De kern van geloof: God danken voor je redding!

Vandaag hebben jullie je kind ten doop gehouden. En als je je nu afvraagt, wat de essentie is van geloven, wat de kern is van het christendom, dan kom je hier uit: vieren dat je gered bent! Vol blijdschap God eren en danken, zingen en loven! Want Hij heeft ons verlost! Hij is onze Redder! Weer zeven eeuwen na Hizkia is ons Paaslam gestorven, Jezus Christus. Hij gaf Zijn lichaam, Hij gaf Zijn bloed aan het kruis, en als we geloven in Hem, dan gaan wij vrijuit. De straf voor onze zonden heeft Hij gedragen. Wij mogen als het ware, net als Israël daar in Egypte, schuilen achter het bloed van dit Lam.

Ook wij als christenen vieren het Paasfeest. Want Jezus stierf voor ons, om ons te redden, en op Pasen stond Hij op uit de dood! Hij leeft! En Hij zegt: 'Ik geef ook jou eeuwig leven, als je gelooft in Mij!'

Leven met God, dat is leven in de vreugde! Leven vol hoop, vol blijdschap! Hizkia zegt: 'Er moet feest gevierd worden, groot feest!' En wat doet hij dan? Hij doet iets opmerkelijks. Hij stuurt er boodschappers op uit, niet alleen in zijn eigen land, Juda, maar ook in het buurland Israël. Dat totale volk Israël was uiteengevallen in twee landen: Juda en Israël. En Hizkia zegt: 'We moeten ons niet beperken tot onze eigen mensen, nee, ook onze broeders en zusters uit Israël gaan we uitnodigen om het feest mee te vieren!'

Als je God ontdekt in je leven, dan ga je altijd verder kijken dan je eigen neus lang is. Dan wil je er ook weer zijn voor een ander, en dan wil je ook die ander laten zien hoe goed

God is. Ook dat hoort erbij, bij christen-zijn: blijdschap, feest, én ook het delen met anderen.

Maar hoe zal het gaan met die boodschappers, die naar Israël vertrekken? Want Israël, dat noordelijke rijk, dat heeft God al veel eerder aan de kant gezet. Israël is al veel eerder de afgoden gaan dienen, en eigenlijk is er van dat hele rijk Israël al niet meer zoveel over. Het is in verval geraakt, er zijn al veel mensen weggevoerd, gedepoteerd door de koning van Assyrië.

Toch gaan de boodschappers op pad, en Hizkia geeft duidelijke instructies mee. Wat moeten ze zeggen? Vers 6: 'Israëlieten, keert weder, keer terug tot de HERE, de God van Abraham, Isaäk en Israël, dan zal Hij wederkeren tot de ontcomenen die u overgebleven zijn uit de macht van de koningen van Assur, van Assyrië.' Als u teruggaat naar God, komt God terug bij u!

En dan komt in vers 8 die prachtige zin: 'Weest nu niet hardnekkig zoals uw voorvaderen, *geeft de HERE uw hand* en komt tot Zijn heiligdom.'

5. Geef de HERE je hand!

Hoe kan dat nou? Hoe kun je als mens, als piepklein mensje de Schepper van het heelal de hand geven? dat kan alleen, omdat Hij Zijn hand al heeft uitgestoken. Hizkia weet dat. Hij kan die uitnodiging alléén maar laten uitgaan, omdat God al veel eerder begonnen is met Israël. Het Paasfeest! De redding uit Egypte! God heeft een verbond gesloten met Israël, een bondgenootschap. God heeft Zelf gezegd: 'Ik wil jullie God zijn!' Hij hééft Zijn hand al uitgestoken. Daarom kan Hizkia het laten zeggen: 'Mensen, geef de HERE toch uw hand!'

Wanneer geef je iemand een handdruk? Dat doe je als je binnenkomt en als je iemand groet. Dan geef je die ander EEN hand. Maar wanneer geef je iemand JE hand? Dat gaat veel verder! 'Ik geef je mijn hand.' Dat doe je als je een ruzie hebt bijgelegd. Dan geef je elkaar je hand. Of als twee bedrijven een fusie aangaan, bondgenoten worden. Dan worden de handtekeningen gezet, en daarna geven de topmannen elkaar hun handdruk. Als je iemand jouw hand geeft, dan is dat een teken van vrede, van overeenstemming, van trouw.

'Geef de HERE je hand'. Die boodschap, die vijf woorden, die zijn eigenlijk een samenvatting van de hele christelijke opvoeding. God heeft Zijn hand al uitgestoken. Hij heeft Zijn verbond met ons opgericht, en de doop is daarvan het zichtbare teken. En nu is het jullie taak als ouders om je kinderen die boodschap mee te geven: 'Geef de HERE je hand! Leg jouw hand in Zijn handen. Van jongsaf aan! Ga je weg samen met Hem!' Die boodschap breng je over naar je kind, door zélf met God te leven. Het grootste cadeau wat je je kind kunt geven, dat is: je eigen band met God. Je eigen voorbeeld. Jouw liefde voor de HERE. En tegelijk sta je er niet alleen voor. Je hebt elkaar, en je hebt ook de gemeente. Sámen mogen we die kinderen de weg wijzen. Sámen mogen we het zeggen: 'Geef God je hand!' Vandaar ook die feesten, vroeger al in Israël. Wat zeggen die boodschappers? 'Kom naar Jeruzalem! Kom naar de tempel! Doe mee! Vier het feest samen met ons!'

6. God dienen betekent vreugde. Je krijgt er geen genoeg van!

Hoe zijn de reacties? Vers 10: 'Toen de ijlboden van stad tot stad door het land van Efraïm en Manasse trokken en tot Zebulon toe, lachte men hen uit en bespotten men hen.

Maar enige mannen uit Aser, Manasse en Zebulon verootmoedigden zich en kwamen naar Jeruzalem.'

Twee verschillende reacties. Laten we even héél eerlijk zijn naar elkaar: wij kunnen onze kinderen nóóit dwingen om te geloven. Wij kunnen het aan alle kanten voorleven, en we kunnen vooral voor ze bidden, maar hoe zij later zullen reageren op die uitnodiging van God, dat hebben we niet in de hand. We moeten onze kinderen vroeg of laat loslaten. Maar áls ze God de hand reiken, dan is er ook in hun leven die diepe, diepe vreugde. In Jeruzalem wordt het een enórm feest. Ongekend! Zeven dagen feest. En ná die zeven dagen, wat gebeurt er dan? Dan zeggen ze tegen elkaar: 'Jongens, laten we nóg zeven dagen feest vieren!' Het is zó mooi, je krijgt er geen genoeg van. Zoals een kind, waarmee je paardje rijdt op je schoot, en als het versje uit is, dan kraait het van plezier: 'Nog een keer, nog een keer!'

Zó is het leven met God! Je krijgt er geen genoeg van! Waarom hebben wij eigenlijk een tweede Kerstdag, en een tweede Paasdag, en een tweede Pinksterdag? Omdat we er geen genoeg van krijgen! Waarom hebben wij zo vaak een tweede kerkdienst op een zondag? Je kunt dan zeggen: 'Mot ik nog een keer naar die kerk, ik ben toch al geweest?' Nee, het is omdat je er geen genoeg van kunt krijgen!

Het volk Israël viert feest, zinderend feest! En er is grote schoonmaak in het hele land. En Gods boodschap vandaag voor u, voor jou en voor mij, dat is deze: 'Geef Mij de hand! Maak grote schoonmaak in je leven, ruim de rommel op, adem weer vrijuit en víér, dat Ik je gered heb! Laat de blijdschap afstralen van je leven, wat er ook gebeurt! Want Ik ben bij je, overal, en altijd.'

7. Het allerbelangrijkste

De schrijver Max Lucado vertelt in zijn boek 'En de engelen zwegen' over Matthew Huffman. Matthew was zes jaar, hij was het zontje van een zendingsechtpaar in Salvador, in Brazilië. Op een morgen klaagde Matthew dat hij ziek was. Terwijl de koorts opliep, kon hij steeds slechter zien. Zijn vader en moeder zetten hem in de auto en reden snel naar eht ziekenhuis. Toen ze onderweg waren en de jongen op de schoot van zijn moeder lag, deed hij iets dat zijn ouders nooit zullen vergeten. Hij stak zijn hand in de lucht. Zijn moeder pakte zijn hand en stopte hem terug. Maar Matthew stak zijn hand nog een keer in de lucht. De moeder raakte in verwarring en vroeg: 'Wat is er, Matthew? Wat probeer je te pakken?'

En toen zei Matthew: 'Ik probeer Jezus' hand te pakken.'

Met die woorden sloot hij zijn ogen en raakte in coma. Twee dagen later overleed hij aan een hersenvliesontsteking. En Max Lucado schrijft dan: 'Naast alle dingen die hij in zijn korte leventje had geleerd, had hij ook het allerbelangrijkste geleerd; naar wie je je hand uit moet steken in het uur van je dood.'

Wij hopen en wij bidden dat Jasmijn, Thijmen en Bart lang mogen leven, dat ze voor heel veel mensen tot een zegen mogen zijn en heel oud mogen worden, tenzij Jezus eerder terugkomt. Maar hoe het ook gaat - wij kennen de toekomst niet - het allerbelangrijkste is dat zij en wij allemaal leren doen wat Matthew deed: de HERE de hand geven. En iedereen die Hem de hand geeft, zal het merken: Hij laat mij nooit, nooit meer los. Amen.